

Φύλλον δένδρου ἀργυρόχρουν: Ποίημ.
Τῆς λεύκας τ' ἀσημόφυλλα μ' αἰώνια
χαιδάκια τὰ φιλεῖ ὁ γλυκὸς ἀέρας.

ἀσημοχάντζαρο τό, Ἡπ. κ.ά. ἀσημοχάντζαρο Πελοπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χαντζάρι.

Ξίφος μὲ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ρῖξε κάτω τ' ἄρματα σου | καὶ τ' ἀσημοχάντζαρά σου
Ἡπ.

Καὶ πάρτε τὸ μαχαίρι μου, τ' ἀσημοχάντζαρό μου
ἄγν. τόπ.

ἀσημόχαρτο τό, Κέρκ. Κεφαλλ. Πάτμ. — ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι ἀντίλογ. 14.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χαρτί.

1) Χάρτης ἀργυροῦς Πάτμ.: Ἄσμ.

Ποῦ νὰ βρῶ ἀσημόχαρτο καὶ πέννα διαμαντένια.

2) Χάρτης ἀργυρόχρους ΓΒλαχογιάνν. ἔνθ' ἄν.: Ἐπειτα
φόρεσε τὴν περικεφαλαία του τὴν ἀστραφτερὴ μὲ τ' ἀσημό-
χαρτά της (ἐνν. τὸ παιδάκι). 3) Λεπτὸν φύλλον ἐξ ἀργυ-
ροχρόου μετάλλου Κέρκ. Κεφαλλ.

ἀσημόχορτο τό, Ἀττικ. Κέρκ. Πελοπν. (Δημητσάν.)
— Λεξ. Δημητρ. ἀσ'μόχορτου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χόρτο.

1) Τὸ χαμῶδενδρον ἀνθυλλίς ὁ πῶγων Διὸς (anthylis
barba Jovis) τοῦ γένους τῆς ἀνθυλλίδος (anthylis) ἀργυ-
ρόφυλλον Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ὅταν
φάῃ ἡ προβατῖνα ἀσ'μόχορτου, δὲν τὴν κουλλάει βόλ' Αἰτωλ.

2) Τὸ φυτὸν ἀρνόγλωσσον τὸ ψύλλιον (plantago psyl-
lium) τοῦ γένους τοῦ ἀρνογλώσσου (plantago) τῆς τάξεως
τῶν ἀρνογλωσσωδῶν (plantaginaceae) Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) Συνών. βεντουρόχορτο, ψυλλόχορτο. 3)
Τὸ φυτὸν πολύγονον τὸ παράλιον (polygonum mari-
timum) τοῦ γένους τοῦ πολυγόνου (polygonum) τῆς τά-
ξεως τῶν πολυγονωδῶν (polygonaceae) Ἀττικ. — Λεξ.
Δημητρ. [**]

ἀσημοχούλιαρο τό, Λεξ. Μπριγκ. ἀσ'μουχούλιαρον
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χουλιάρει.

Ἀργυροῦν κοχλιάριον ἔνθ' ἄν.: Φρ. Ἄν δὲν ἦσουν χαλα-
στής, θὰ τρουγίς μ' ἀσ'μουχούλιαρον Ἀράχ. Συνών. ἀση-
μοκουτάλι.

ἀσημοχρούσαφο τό, Ζάκ. Κρήτ. ἀσημοχρούσαφον
Κύπρ. Πληθ. ἀσημοχρούσαφα Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.)
— Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀσημοχρούσαφον, παρ' ὃ καὶ
ἀσημοχρούσαφον. Ἰδ. Πρόδρομ. 1,73 (ἐκδ. Hesseling
- Pernot) «ἐγὼ εἶχον ἀσημοχρούσαφον καὶ σὺ εἶχες σκαφο-
δούγας» καὶ Μαχαίρ. 1,670 (ἐκδ. RDawkins) «καὶ πῆγαν
οἱ Βενετίκοι καὶ ἄλλοι πολλοὶ... μὲ τὸ ἀσημοχρούσαφόν
τους». Ὁ πληθ. ἀσημοχρούσαφα καὶ παρὰ Σομ.

Τὰ ἀργυρᾶ καὶ χρυσᾶ νομίσματα ἢ σκεύη ἔνθ' ἄν.:
Μπῆκαν τὴν νύχτα κλέφτες 'ς τὸ σπῖτι της καὶ τῆς πῆραν ὅλα
τ' ἀσημοχρούσαφά της Ἡπ. || Ἄσμ.

Χτυποῦν τ' ἀσημοχρούσαφα καὶ μᾶς ἀκούει ὁ Χάρως
αὐτόθ.

Οἱ φρονιμάδες κ' οἱ τιμὲς τὴν ἔχουνε τὴ χάρι
κι ὄχι τ' ἀσημοχρούσαφο καὶ τὸ μαργαριτάρι

Κρήτ.

Τῆς ὁρφανῆς κι ἂν κλέψανε τ' ἀσημοχρούσαφά της,
μ' ἀπόμεινέ τση ἢ ἀρχοντιά κ' ἢ νζότη κ' ἢ ὁμορφιά της
ἄγν. τόπ. Συνών. ἀσημοχρυσικά.

ἀσημοχρούσαφος ἐπίθ. ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρι.
118 — Λεξ. Βλαστ. 348.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσημοχρούσαφο ἢ ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι
καὶ χρυσάφι.

1) Ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ χρυσοῦ κατεσκευασμένος: Τὰ
ἄρματα τὰ ἀσημοχρούσαφα. Πβ. ἀσημόχρυσος. 2) Ὁ
ἔχων χρῶμα ἀργυροῦν καὶ χρυσοῦν Λεξ. Βλαστ. ἔνθ' ἄν.

ἀσημοχρυσικά τά, ἀμάρι. ἀσημουχρυσικά Μακεδ.
(Φλόρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμια (ἰδ. ἀσήμι) καὶ χρυσικά (ἰδ.
χρυσικό).

Ἀσημοχρούσαφο, ὁ ἰδ.: Ἄσμ.

Τρεῖς μοῦλεις φουρτουμένις ἀσημουχρυσικά.

ἀσημόχρυσος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. 483.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ἐπιθ. χρυσός.

Ὁ ἐξ ἀργύρου ἐπιχρῦσου κατεσκευασμένος. Πβ. ἀση-
μοχρούσαφος 1.

ἀσημοχρυσώνω ἀμάρι. Μετοχ. ἀσημοχρυσωμένος
Κάρπ.

Ἐκ τῶν ρ. ἀσημώνω καὶ χρυσώνω. Ἡ μετοχ. καὶ
παρὰ Σομ.

Κοσμῶ δι' ἀργύρου καὶ χρυσοῦ: Ἄσμ.

Σ τὸν πύργο μας τὸ σίηρον, τὸν ἀσημοχτισμένο
τριὰ παραθύρια θενὰ βρῆς ἀσημοχρυσωμένα
(σίηρον = σιδηροῦν).

ἀσημοχτισμένος, ἰδ. ἀσημο- 3.

ἀσημόχυτος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.
ἀσημόχυτους Θεσσ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ ἐπιθ. χυτός.

Ὁ κατεσκευασμένος ἐξ ἀργύρου χυτοῦ ἔνθ' ἄν.: Ἀση-
μόχυτα καντηλιέρια Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Κάστρον θιμιλιωμένον, κάστρου ξακουστό,
σαράντα πύργους ἔχει ἀσημόχυτους
κι ἄλλους σαράντα πέντε μαλαμόχυτους

Ὀλυμπ.

ἀσημόχωμα τό, Κῶς Πελοπν. (Καλάβρυτ.) — Λεξ.
Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Δημητρ. ἀσ'μόχωμα Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Στερελλ. (Ἀράχ.) ἠσημόχωμα Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἠση-
μόχωμα Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ χῶμα.

1) Ἀργυρεῖτις γῆ Κῶς Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Περίδ.
Μπριγκ. Δημητρ. 2) Ἡ ἀργιλλώδης λευκὴ γῆ Μακεδ.
(Καταφύγ. κ.ά.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.):

Νὰ γίνον γῆς νὰ μὴ πατῆς, γιφύρι νὰ πιράσης,
νὰ γίνον κι ἠσημόχωμα γιὰ νὰ μὴ κάμης κούππα

Καταφύγ.

Ἡ Μαρουδιά Χινιώτισσα | Διφτέρα μέρα κίνησι
νὰ πάη γιὰ ἠσημόχωμα, | ἠσημόχωμα, πατόχουμα
Μακεδ. β) Μεταφ. χῶμα εὐφορον Στερελλ. (Ἀράχ.):
Σὶ τέτοιον ἀσ'μόχουμα κι ἀνθρουπους φυτρῶν. 3) Ἐν τῇ
συνθηματικῇ γλώσσῃ πατρίς Ἡπ. (Ζαγόρ.)

ἀσήμωμα τό, πολλαχ. ἀσήμωμαν Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. κ.ά.) ἀσήμουμα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσημώνω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ.

1) Ἐπένδυσις δι' ἀργύρου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ.
Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ἀσήμωμα εἰκόνας - τῆς Παναγίας κττ. πολ-
λαχ. β) Ἐπαργύρωσις ἀντικειμένου πολλαχ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Σάντ. Τραπ. κ.ά.): Ἀσήμωμα δίσκου - κουταλιού - μα-
χαίριου κττ. πολλαχ. Συνών. ἀσημοκάπνισμα. 2)
Ἡ ἀπόθεσις ἀργυροῦ ἢ χρυσοῦ νομίσματος ἐπὶ τῆς κεφα-

